

Németh J. Attila

A pék

Réteget rétegre hajtogatva
lágyan levegőt dagaszt a kenyérbe,
s az ujjbegyével tészta szívéhez érve
a lüktetést, az áramot adja,

és lélegeztet duzzadt halmokat,
mellet meg tomport formál a két keze,
és azt sem tudja, hogy éppen vétkez-e,
vagy csodát újí meg, s ez áldozat,

mely újratermi meddő napjainkat,
s ha lisztes lepedőn összefonva
életre pirul e kettős forma,

teknője bölcsőként világra ringat,
ahogy a pék a kenyérbe, látod,
gyere, gyúrjuk egymásba a lángot.

A neved

Először is új nevet adtam neked,
s választottunk később egy hozzám illőt,
persze én voltam megint, aki túllőtt
a célon és kijelölte a helyed

a női nem virágkataszterében,
mert a nyelvünk óhatatlanul közös
és a név esszenciális többszörös,
de valódi neved nem tudtam én sem,

amíg nem lett az enyémnek a párja,
saját nevem még titkos hívószava,
és a szertartások rózsaillesége

keresztelőnként éppen úgy átjárja,
mint e misztika, mely furcsán otthonos,
a rózsák is csak e néven illatos.

Angyalos

Ha meghalok, mert meghalok
Eljönnek gizda angyalok
Azt mondják én is egy vagyok

Közülük, s míg a térd remeg
Isten is arra ténfereg
Ez itt nem a te térfeled

Súgja kacéran, s ellovan
Biztos valami dolga van
Vigyorulok rá boldogan

Pedig az ott már rég nem én
Hibátlan és steril legény
Ragyog-e nap a menny egén

Ingázok három-négy helyen
Azért, hogy egy, az jó legyen
Angyalszárnyam nő, egy egyen

Szokványos duplatoll modell
Innen-oda is az hoz el
Landolni föld-, és mennyközel

Ne sértse égbenótt fülem
Döcögő, falsult szívütem:
Mi lesz velem majd nélkülem